

SANDER VERHEYEN

DE NACHTRECHTERS

WILLEMS UITGEVERS

I

20 JAAR GELEDEN

'Producten van de tijd. Geworden wat het leven van ons maakte. Het mes tussen de tanden. Chronisch gebalde vuisten. Ellebogen paraat. Wij zijn de nachtrechters, nemen alleen waar we recht op hebben.'

Jean steekt de cassette van Folsom Prison Blues in de recorder, applaus weerklinkt. *'Hello I'm Johnny Cash.'* Ik geef gas bij en twijfel nergens aan. Wij zijn de Bladerbaan, Jean en ik. De nacht is galzwart, net als onze woede. De wereld heeft het zelf gezocht. Dit is ons leven, het gaspedaal steeds dieper.

In onze achteruitkijkspiegel zie ik een Mercedes-Benz C-klasse, een verwaande sukkel achter het stuur. Hij rijdt veel te snel, kleeft aan onze bumper en vergeet te pinken. Hij breekt onze code en daar zal hij spijt van krijgen.

DE CODE

Regel 1: de nachtrechters nachtrechten alleen tussen zonsondergang en zonsopgang. De Bladerbaan is ons werkterrein.

Regel 2: we nachtrechten samen, Jean en ik. Nooit met iemand anders. Echt nooit.

Regel 3: we vertellen niemand over het nachtrechten.

Regel 4: het daderprofiel moet voldoen aan drie voorwaarden: de dader moet een wagen hebben die meer kost dan een gemiddeld jaarloon. Hij moet tijdens onze controle minstens twee inbreuken doen op het verkeersreglement. En het moet een man zijn die alleen in zijn wagen zit en er niet ouder uitziet dan vijfenzestig.

De dikke Mercedes rijdt achter ons, een veertiger achter het stuur. Alleen. Hij denkt dat hij boven ons staat omdat hij een dure auto onder zijn gat heeft. Een auto die hij heeft kunnen kopen omdat hij de kont likte van de juiste bazen of omdat hij een rijke papa heeft. Misschien wil hij iets compenseren? Bumperklevers, laagvliegers en roekeloze patsers. De nachtrechters runnen het enige bedrijf ter wereld dat zijn klanten haat.

Ik duw het gaspedaal nog wat dieper in, het spelletje begint. Een laatste blik tussen Jean en mij. Als we doodgaan is het niet voor niets, de cirkel is sowieso doorbroken. De Mercedes wil ons voorbij. Extra gas, altijd extra gas. De inzet is hoog. Eén keer falen en onze reputatie is om zeep. Eén keer overbluft worden en we zijn ontmaskerd.

De Mercedes is bijna naast ons, in de verte rijdt een tegenligger. Ik duw met volle kracht op het gaspedaal, alsof ik de wereld kapot duw. Een vlugge blik links, misbaar in mijn ooghoek. De tegenligger in de verte wordt groter. Even ons verstand op nul, denken aan het hogere doel.

De Mercedes kiest voor zijn rempedaal en verschijnt opnieuw in de achteruitkijkspiegel. We winnen. Nu begint het spel van de timing, ik kijk naar Jean. Nog heel even, de koplampen achter ons. Dit moment, dit is het moment, een gitaarslag. *'I bet there's rich folks eatin' in a fancy dining car'*, zingt Johnny Cash. Mijn rechervoet keihard op het rempedaal, ik voel onze slippende banden, ons lot in de handen van de Bladerbaan. Piepende remmen achter ons. We zijn parachutisten tussen het springen en het openen van het scherm, altijd een beetje bang om dood te gaan. En dan de stilstand, de echo van piepende banden, net geen botsing. De nacht is pikzwart. Twee wagens bumper tegen bumper, de tegenligger allang verdwenen. Johnny Cash blijft zingen, de enige zekerheid.

Wat nu volgt is routine, we leerden het onszelf aan. Selfmade men. We stappen uit, ik voorop, Jean achter me. De Mercedes met schijnende koplampen, we lopen door het licht. Wat de chauffeur nu ziet, zijn twee dreigende silhouetten,

wat hij voelt, is een in elkaar krimpemde penis.

Ik ruk de deur van de wagen open en vind een bange wezel, zoals elke keer, zijn wagen niet meer dan een ingebeeld schild. Stoer achter de carrosserie, *faker* in het echte leven. Angst voor dure bunkers kennen we niet. Ik trek de man van achter het stuur, duw hem tegen zijn wagen. Vanaf nu gaat het allemaal razendsnel. Met een vlotte beweging trek ik zijn broek omlaag, zijn klokkenspel zichtbaar. ‘Wat is dit?’ stottert hij. Zonder antwoorden zet ik een stap opzij. Jean richt zijn polaroid, niet veel later gaat de flits. De verlossing, voor iedereen duidelijk wie de baas is. Niet de man met zijn broek op de enkels. Nooit de man met de broek op de enkels, wat zijn wagen ook kostte.

Ik ga voor de chauffeur staan, neus tegen neus. ‘Het geld uit je portefeuille, of deze foto wordt aan elke boom en lantaarnpaal van de Bladerbaan gehangen.’ Ongeloof in zijn blik, maar vooral angst. Veel angst. Hopelijk pist hij niet op mijn schoenen. Wat denkt hij? Dat hij meer mag dan de rest? Dat hij niet moet pinken? Dat hij baas is van de Bladerbaan? Net op tijd haalt hij zijn geld tevoorschijn, met trillende hand. Het moet iets van een vijfduizend frank zijn. Missie geslaagd.

‘Je kunt later alles worden wat je wilt, als je maar je best doet’, zei de meester vroeger. Ik denk aan toen en vraag me af of het dit is wat ik wilde worden: nachtrechter. Ik denk aan eindeloze dromen, aan hoe dromen leuker was dan het nastreven ervan. De trucjes die ik mezelf aanleerde om heel even in gedachten te zweven.

De Bladerbaan, twee uur ‘s nachts. Onze verlaagde Toyota Celica in het midden van de baan. De bange Mercedes-wezel die snikkend zijn broek omhoogtrekt. De zichzelf ontwikkelende polaroid in mijn handen. De laatste noten van Johnny Cash, Franco die het geld telt terwijl de Mercedes vertrekt. Langzaam optrekkend, zonder verkeersovertreding. Alsof de wereld er heel eventjes een beetje mooier uitziet.

Helaas gaat straks de zon op.

Het begon een paar jaar geleden. We waren met onze tweedehandswagen onderweg van het kerkhof naar huis, net gestopt met studeren, een half been in de grauwheid van het gewone leven. ‘We stoppen met vechten.’ Franco en ik, kinderen van de Bladerbaan. Tweelingbroers. Toevallig *Folsom Prison Blues* van Johnny Cash op de radio. De vorige eigenaar vergat de polaroid in het handschoenenkastje. Uit de mode, moet

hij gedacht hebben. Veel praten deden we niet, hebben we nooit gedaan. Het opschrikken omdat een Audi vlak voor ons de weg opdraait. Zonder voorrang, vergeten te pinken, geen excuses. Franco in de remmen, de geur van verbrand rubber. Een middelvinger zichtbaar door het achterraam van de Audi. En toen was er die korte blik tussen mij en Franco. 'Genoeg.' Franco zette de achtervolging in, ik zette de radio luider en greep de polaroid. De bestuurder van de Audi had geen verhaal, onze eerste tienduizend frank was binnen. Het ging vanzelf. Mijn uitgedroogde binnenkant veranderde in vuur. Het gevoel van euforie, wat een loper voelt na een marathon. De runnershigh. Voor de eerste keer het gevoel van impact. Niet de twee jongetjes in de hoek van de klas. Een intens gevoel van diepe echtheid. En Franco voelde net hetzelfde, zei hij. De dag nadien kwam hij met een uitgewerkt businessplan, ik wilde net naar het interimkantoor fietsen. Hij legde het uit, het interimkantoor zag ik nooit. We noemden onszelf de nachtrechters.

Franco benoemde zichzelf tot commercieel manager, ik werd creatief directeur. De zakenman en de artiest, allebei de helft van de ingebeelde aandelen. Winkeltje spelen, zoals vroeger. We voelden ons heel wat. Mijn broer kocht een kostuum van zijn eerste vijfduizend frank, ik

spaarde. De code stelden we samen op. Franco overwoog om hem te laten tatoeëren. Gelukkig veranderde hij de volgende ochtend, eenmaal nuchter, van mening. We waren nog geen twintig, maar hadden ambitie, de commercieel manager en ik. Het was alsof we begrepen dat dit onze laatste reddingsboei was, het laatste redmiddel om niet te verzuipen in de woeste zee van nietszeggende grijsheid. Het laatste redmiddel om het Bladerbaan-etiket van ons af te schudden. De ommekeer.

En toen dachten we aan Thibault, een rijkeluiszoontje van vroeger in de klas. Een dik zwijn met een rijke papa. Thuis een zwembad, dus veel vrienden. Alles wat wij niet waren. ‘Mijn ouders zeggen dat jullie niet mogen komen zwemmen, omdat het water anders vuil wordt.’ De kinderen rondom lachten. Niet omdat ze het grappig vonden, maar omdat ze schrik hadden ook niet meer welkom te zijn aan het zwembad. En wij werden de kinderen van de rekening.

Thibault werd ons tweede slachtoffer. We zochten hem op en volgden hem tot hij in de fout ging: te hoge snelheid en niet pinken. Hij schreeuwde als een varken terwijl we zijn broek naar beneden trokken. Zijn kleine klokkenspel bengelend onder een dikke pens, amper zichtbaar op de foto.

Nummer drie was een willekeurige wegpiraat met een Lexus, hij gaf ons zelfs een fooi.

En nummer vier was onze eerste Porsche.

In het begin maakten we weleens een foutje. Slechte timing, verkeerd schakelen of een onderbelichte foto. Maar al snel kwam de routine, de opeenvolging van handelingen gevolgd door de adrenaline. De blik in de ogen van de daders. Goud.

2

VANDAAG